

نکته دهم: مورد دوم از قطع کننده‌های سفر: قصد اقامت حداقل ده روز در مکانی

مسافری که قصد دارد چند روز در مکانی بماند با شرایطی که ذکر می‌شود نماز او تمام است:

شرط اول: مدت اقامت حداقل ده روز بوده و این ایام پشت سر هم باشد

مسافری که قصد دارد از اذان صبح روز اول، تا غروب آفتاب روز دهم در محل اقامت حضور داشته باشد، قصد دهه او محقق شده و نمازش تمام است و لازم نیست قصد ماندن شب اول تا شب یازدهم را داشته باشد؛ ولی باید قصد ماندن شب دوم تا شب دهم را داشته باشد و همچنین اگر قبل از اذان صبح، در شب اول، وارد محل اقامت شود، پایان ده روز او غروب آفتاب روز دهم است؛ بنابراین مبدأ محاسبه اذان صبح روز اول می‌باشد. مسافری که پس از اذان صبح روز اول وارد محل اقامت می‌شود در صورتی قصد اقامت او محقق می‌شود که بخواند (۲۴۰) ساعت یا بیشتر در محل بماند بنابراین، نقص و کمی روز اول از روز یازدهم تکمیل می‌شود؛ مثلاً اگر مسافر ساعت ده صبح وارد شهری شود، در صورتی قصد اقامت او محقق می‌شود که بخواند بعد از ساعت ده صبح روز یازدهم آن جا را ترک کند و نمی‌تواند نقص و کسری روز اول را از شب یازدهم کامل کند.

تذکر: ده روز اول نیاز به قصد دارد و هرچه بیشتر بماند نیاز به قصد مجدد نیست، تا وقتی مسافرت نکرده باید نمازش را تمام بخواند.

(مأخذ: توضیح المسائل مراجع، ج ۱، ص ۷۱۷، مسأله ۱۳۳۶ و ۱۳۴۷، توضیح المسائل جامع، ج ۱، ص ۴۶۱، مسأله ۱۶۱۱ و ۱۶۱۲)

شرط دوم: تصمیم جدی بر ماندن و اقامت ده روز پشت سر هم داشته باشد

مسافری که یقین یا اطمینان دارد که ده روز پشت سر هم در محلی می ماند، در آن محلّ باید نماز را تمام بخواند و اما مسافری که شک دارد که ده روز در محلی اقامت می کند یا نه یا گمان دارد ده روز در آن محلّ خواهد ماند نمازش شکسته است هر چند ده روز هم بماند. بنابراین بعضی از مردم که می دانند ده روز نمی مانند ولی می گویند برای تمام خواندن نماز قصد و نیت می کنم ده روز بمانم کفایت نمی کند چون تصمیم جدی ندارد ده روز بماند.

تذکر: قصد اقامت ده روز لازم نیست از روی اختیار و اراده باشد؛ بنابراین مسافری که می داند یا اطمینان دارد ده روز در محلی - چه با اختیار خودش چه بدون اختیار - می ماند، نمازش کامل است به عنوان مثال فرد مسافری که زندانی شده و یقین یا اطمینان دارد که بر خلاف خواسته اش، مجبور است ده روز یا بیشتر در حبس باقی بماند، باید نمازش را تمام بخواند.

شرط سوم: محلی که می خواهد در آن جا ده روز بماند، یک مکان باشد

مسافری که می خواهد ده روز در محلی مانند یک شهر یا یک روستا، بماند، در صورتی باید نماز را تمام بخواند که بخواد ده روز را در همان مکان بماند، پس اگر فرد بخواد مثلاً در مشهد هفت روز و در شاندیز، سه روز اقامت نماید که مجموعاً ده روز می شود، قصد ده روز او محقق نمی شود و باید نماز را در هر دو مکان شکسته بخواند.

آیت الله مکارم: می تواند قصد کند در چند جا توقف کند، به شرط این که فاصله آن ها کم باشد (مثلاً یکی دو کیلومتر یا بیشتر) به طوری که بگویند او مسافر نیست.

(مأخذ: توضیح المسائل مراجع، ج ۱، ص ۷۱۸، مسأله ۱۳۳۷، توضیح المسائل جامع، ج ۱، مسأله ۱۶۱۳ و ۱۶۱۹)